

Jesu Kristi Åbenbaring - Nummer Tre

Åbenbaring af de profetiske grundvold: Et studie af Åbenbaringen og sandhedens vej

Jeff Pippenger

2023-08-21

”Således erkendes ved at undersøge marken og grave efter sandhedens kostbare juveler de skjulte skatte. Uventet finder vi kostbar malm, som skal samles og værdsættes. Og søgningen skal fortsættes. Hidtil har en meget stor del af den fundne skat ligget nær overfladen og været let at opnå. Når søgningen udføres på rette måde, gøres der enhver bestræbelse på at bevare en ren forståelse og et rent hjerte. Når sindet holdes åbent og bestandig gransker åbenbaringens mark, vil vi finde rige forekomster af sandhed.

„Gamle sandheder vil blive åbenbaret i nye aspekter, og sandheder vil fremtræde, som er blevet overset under søgningen. Mægtige sandheder har været begravet under vildfarelsens sofisteri, men de vil blive fundet af den flittige søger. Når han finder og åbner skatkammeret med sandhedens dyrebare juveler, er det ikke røveri; for alle, som værdsætter disse juveler, kan eje dem, og da har også de et skatkammer at åbne for andre. Den, som meddeler, berøver ikke sig selv skatten; for idet han gransker den, så han kan fremstille den på en sådan måde, at den tiltrækker andre, finder han nye skatte....“

„De, som står frem for folket som sandhedens lærere, skal tage livtag med store emner. De må ikke anvende kostbar tid på at tale om ubetydelige emner. Lad dem studere Ordet og prædike Ordet. Lad Ordet være i deres hænder som et skarpt tveægget sværd. Lad det vidne om fortidige sandheder og vise, hvad der skal ske i fremtiden.

„Øget lys vil skinne over alle profetiens store sandheder, og de vil blive set i friskhed og glans, fordi Retfærdighedens Sols klare stråler vil oplyse det hele.“ Manuscript Releases, bind 1, 37–40.

Jeg tror, at jeg nu gennem de foregående artikler har fremlagt tilstrækkeligt mange profetiske fremstillinger til at have et godt referencepunkt, idet vi begynder at gå videre gennem Johannes' Åbenbaring. Hvis du læser disse artikler online, håber jeg, at du forstår, at artiklerne følger hinanden i datoorden. Jeg er klar over, at der er nogle blandt dem, der følger artiklerne, som er fortrolige med det meste af det, jeg deler, og til dem vil jeg gerne fremføre min undskyldning for al gentagelsen. Jeg har søgt at give tilstrækkelig bibelsk støtte for de sandheder, vi behandler, således at en person, der er ny i de principper, som Future for America anvender, vil forstå og forblive engageret, skønt vedkommende måske mangler noget af den fortrolighed med disse begreber, som mange af os allerede har.

Der er nogle meget mægtige sandheder, som indtil for nylig aldrig var blevet erkendt af mig, og som er blevet åbenbaret i Johannes' Åbenbaring. Jeg kunne ganske enkelt fremlægge sandhederne offentligt uden først at søge at opbygge et grundlag af profetisk støtte, før jeg deler dem; men sandhederne er så nye og så alvorlige, at jeg ikke har været villig til at dele dem uden et vist

fundament, hvorpå sandhederne kan anbringes, hvilke jeg mener fremstilles som den forsegling, der brydes i Åbenbaringen, og som finder sted umiddelbart før nådetiden afsluttes.

Og han siger til mig: Forsegl ikke ordene i profetien i denne bog; thi tiden er nær. Den, som gør uret, skal fortsat gøre uret; og den, som er uren, skal fortsat være uren; og den, som er retfærdig, skal fortsat øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal fortsat være hellig. Åbenbaringen 22:10, 11.

Jesus fremsatte et princip om at undervise i sandheden, som jeg mener finder anvendelse her. Dette princip er indlejret i identifikationen af Helligåndens gerning.

Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om retfærdighed og om dom: Om synd, fordi de ikke tror på mig; om retfærdighed, fordi jeg går til min Fader, og I ser mig ikke mere; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men hvad han end hører, det skal han tale; og han skal forkynde jer de kommende ting. Han skal herliggøre mig; for han skal tage af mit og forkynde det for jer. Johannes 16:8–16.

Da Kristus sagde: „Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu,“ bekræfter det min overbevisning om, at der nu er meget at meddele, men at der først bør være en logisk forudsætning, hvorpå disse sandheder kan bygges. Når dette er sagt, identificerer de foregående vers de tre engles budskaber som repræsenteret ved, at Helligånden overbeviser „verden om synd og om retfærdighed og om dom“. Disse tre budskaber er den sidste advarselsbudskab, så dette skriftsted, som identificerer Helligåndens gerning, er et vigtigt vidnesbyrd, for det understreger, at budskabet forstås gradvist, og at det kun forstås af dem, som besidder Helligåndens olie. Johannes repræsenterer netop denne sandhed i Åbenbarings Bog, når han identificerer, at han er en sabbatstilbedende syvendedagsadventist ved verdens ende.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun. Åbenbaringen 1,10.

Syvendedagsadventister ved verdens ende, som vil forstå det uforseglede budskab i Åbenbaringen, vil gøre det, fordi de er “i Ånden”. I sammenhæng med den lignelse, som vi er blevet fortalt “illustrerer adventfolkets erfaring”, er Johannes en klog jomfru, for han har Åndens olie. Han repræsenterer de kloge jomfruer ved verdens ende, som hører en høj røst “bag” sig. “Røsten bag” ham er Alfa og Omega, som det identificeres i det allernæste vers, og røsten pålægger ham at vende tilbage til de gamle stier og vandre på dem.

Så siger Herren: Stå ved vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: »Den vil vi ikke vandre på.« Jeremias 6,16.

Den »hvile«, som Jeremias henviser til, er Helligåndens udgydelse under sildigregnen. I det næste vers giver Jeremias en anden illustration af de dårlige jomfruer, som nægter at vende tilbage til adventismens grundvolde (de gamle stier) og vandre på dem.

Jeg satte også vægtene over jer og sagde: Hør hornets lyd! Men de sagde: Vi vil ikke høre.
Jeremias 6,17.

Når Johannes hører røsten bag sig, der leder ham til de gamle stier eller adventismens grundvolde, er den røst, han hører, som en basun. Denne røst formidles gennem de „vægtene“, som Gud satte over adventismen. Fader Miller var den vægter, som lod advarselsbasunen lyde ved adventismens begyndelse under forkyndelsen af den første engel, der kundgjorde dommens åbning. Men Johannes repræsenterer specifikt dem, som forkynder den tredje engels budskab og kundgør dommens afslutning. Han repræsenterer dem, som vender tilbage til de grundvolde, Gud oprejste gennem Millers arbejde.

Vi har gentagne gange gennem årene vist (og det kan findes i Habakkuks Tavler), at den første engels budskab, „frygt Gud“, er for at overbevise om synd, og at det andet engels budskab er der, hvor retfærdighed åbenbares, og det tredje identificerer dommen. Dette er de tre trin i de tre engles budskaber og også de tre trin i Helligåndens gerning. Disse tre trin er også repræsenteret ved de tre hebraiske bogstaver, der udgør det hebraiske ord, som oversættes med „sandhed“. I afsnittet fra Johannes seksten taler Jesus om Helligåndens gerning med at lede Guds folk ind i „hele sandheden“, samtidig med at Han også viser dem „de kommende ting“. Dog siger Jesus, at Han har „meget at sige eder, men I kunne ikke bære det nu“.

Jeg håber, at du har forstået noget af betydningen af det hebraiske ord, der oversættes med „sandhed“. For vi er netop begyndt at anvende dette symbol på vort studium. I de første tre vers i Johannes' Åbenbaring kapitel 1 identificeres kommunikationsprocessen mellem Gud og mennesket. Den identificeres, allerede før Åbenbaringen identificerer Guddommens trefoldige natur. Den finder et andet vidne i de sidste vers i Johannes' Åbenbaring, og derved frembringer den, på grundlag af anvendelsen af „linje på linje“, mere lys.

Når vi så tilføjer 1 Mosebog 1:1–2:3, finder vi et tredje vidne og endnu en profetisk linje, som kan lægges oven på de to foregående linjer ved Åbenbaringens begyndelse og afslutning.

Dernæst tilføjer vi det sidste løfte i Det Gamle Testamente, som identificerer den Elias, der skal komme, og dermed har vi fire profetiske linjer.

Derpå tilføjer vi Det Nye Testaments første kapitel, og dermed har vi fem linjer til at sammenføje det endelige budskab, som findes i Bibelen, når princippet om Alfa og Omega anvendes på alle linjerne. Hvis vi fuldender de fem linjer, som vi allerede har identificeret, ved at anvende princippet konsekvent på disse fem linjer, bør vi forvente at se, at afslutningen af Matthæus og afslutningen af Johannes bevidner den samme information som alle de fem profetiske linjer af „første og sidste“, som vi betragter.

Det budskab, der bliver åbnet, er grundfæstet i Johannes' Åbenbaring, og derfor er det referencepunktet for de andre linjer, i overensstemmelse med at Søster White oplyser os om, at »alle Bibelens bøger mødes og ender i Åbenbaringen.« Budskabet i de første tre vers i Johannes' Åbenbaring identificerer den proces, Gud bruger til at overbringe sit ord til Johannes, så han kan nedskrive det og sende det til menighederne. Den første bog i Det Nye Testamente fremholder,

som allerede bemærket, Jesu Kristi slægtslinje, og den begynder med et meget oplysende punkt.

Jesu Kristi, Davids søns, Abrahams søns slægtsbog. Matthæus 1,1.

Jesus afsluttede sin direkte meningsudveksling med de ordkløvende jøder ved at bringe dem til tavshed med emnet om »Davids søn«, et emne, som kun kunne være blevet forstået af jøderne, hvis de havde forstået det bibelske princip om begyndelse og afslutning. Det gjorde de ikke, og det gør de fleste adventister heller ikke. Enhver, der ønsker at argumentere imod princippet om, at historien gentager sig, demonstrerer, at vedkommende ikke forstår, at det gamle Israel er et forbillede på det moderne Israel, og deres uvillighed til at tro på dette princip er identisk med den uvillighed, der fandtes ved det gamle Israels afslutning til at forstå det samme princip. Jesus fremstillede dette princip i sin sidste gåde til jøderne ved at henvise dem til gåden om, hvordan Davids Herre også kunne være Davids søn.

Johannes, kapitel ét, fastslår, at i begyndelsen var Ordet hos Gud, og Ordet er Gud, og Ordet skabte alle ting. Dette stemmer naturligvis overens med de øvrige linjer, vi henviser til. Og når vi da betragter de sidste ord i Johannesevangeliet, ser vi Peter, efter at have hørt Jesus beskrive, hvordan han skulle dø, spørge Jesus, hvad der ville ske med apostlen Johannes.

Da Peter så ham, sagde han til Jesus: Herre, men hvad skal der blive af denne mand? Jesus sagde til ham: Hvis jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved? Følg du mig! Da kom det ord ud blandt brødrene, at den discipel ikke skulle dø. Men Jesus havde ikke sagt til ham, at han ikke skulle dø, men: Hvis jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad kommer det dig ved? Dette er den discipel, som vidner om disse ting og har skrevet disse ting; og vi ved, at hans vidnesbyrd er sandt. Men der er også mange andre ting, som Jesus gjorde; hvis de blev skrevet, hver enkelt, mener jeg, at ikke engang verden selv kunne rumme de bøger, som da måtte skrives. Amen. Johannes 21:21–25.

Peter ønskede at vide, hvordan Johannes ville dø, eller endog om Johannes ville dø. Svaret gentages to gange i afsnittet, idet Jesus udtalte det, og derpå gentog Johannes det: „Hvis jeg vil, at han [Johannes] skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det da dig?“ Johannes levede til Jesu andet komme.

Du kan kun se eller høre denne „sandhed“, hvis du tror på historiens gentagelse, og også at den historie, som skal gentages, gør det ved verdens ende. Verdens ende er dér, hvor Johannes var, da han skrev Åbenbaringsens Bog. Den sidste bog i Johannes' evangelium stemmer overens med de øvrige linjer af begyndelse og afslutning, for den placerer Johannes i historien om de begivenheder, der leder frem til det andet komme, hvor han, som repræsentant for dem, der forkynnder det sidste advarselsbudskab, sender dette budskab til menighederne.

“I de første kristnes dage kom Kristus anden gang. Hans første komme fandt sted i Betlehem, da Han kom som et spædbarn. Hans andet komme var på øen Patmos, da Han åbenbarede Sig selv i herlighed for Johannes Åbenbareren, som ‘faldt ned for Hans fødder som død’, da han så Ham. Men Kristus styrkede ham til at udholde synet og gav ham derpå et budskab at skrive til menighederne i Asien, hvis navne beskriver enhver menigheds særtræk.

„Det lys, som Kristus åbenbarede for sin tjener, profeten, er for os. I hans åbenbaring gives de tre engles budskaber og en beskrivelse af den engel, som skulle komme ned fra himlen med stor magt og oplyse jorden med sin herlighed. I den findes advarsler mod den ugudelighed, som ville være til stede i de sidste dage, og mod dyrets mærke. Vi skal ikke blot læse og forstå dette budskab, men forkynde det for verden med klar og utvetydig røst. Ved at fremholde disse ting, som blev åbenbaret for Johannes, skal vi være i stand til at vække folket.“ Manuscript Releases, bind 19, 41.

Slutningen af Johannesevangeliet identificerer kommunikationsprocessen som i de tre første vers i Åbenbaringen ved profetisk at placere Johannes i historien om det andet komme. Således bruges Jesu første „andet komme“ (Patmos) til at illustrere hans sidste „andet komme“. Det stemmer fuldkomment overens med de andre linjer, vi betragter, for det fremstiller Johannes ved verdens ende, på Patmos, hvor han modtager Jesu Kristi Åbenbaring. Hvad da med slutningen af Matthæusevangeliet?

Da drog de elleve disciple bort til Galilæa, til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Og da de så ham, tilbad de ham; men nogle tvivlede. Og Jesus trådte frem og talte til dem og sagde: Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende. Amen. Matthæus 28:16–20.

I denne passage gives al magt til Jesus, og dette ville naturligvis være Hans skabende magt. Og derpå giver Han en befaling om at døbe i Faderens, Sønnens og også Helligåndens navn, som svævede over vandene i Første Mosebog kapitel ét, og de syv ånder, som er foran Guds trone. Denne passage fastslår, at kristne skal anerkende de tre personer i den himmelske trio som tre særskilte væsener. Afslutningen af Matthæus følger sig til rækken, således som de andre seks gør.

"Kristus har gjort dåben til tegnet på indgang i sit åndelige rige. Han har gjort dette til en positiv betingelse, som alle må opfylde, der ønsker at blive anerkendt som stående under Faderens, Sønnens og Helligåndens myndighed. Før mennesket kan finde et hjem i menigheden, før det træder over tærsklen til Guds åndelige rige, skal det modtage præg af det guddommelige navn: 'Herren vor retfærdighed.' Jeremias 23,6.

"Dåben er en højtidelig forsagelse af verden. De, som bliver døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens trefoldige navn, erklærer ved selve indgangen til deres kristne liv offentligt, at de har fortaget Satans tjeneste og er blevet medlemmer af den kongelige familie, den himmelske Konges børn. De har adlydt befalingens ord: 'Drag ud fra dem og skil jer ud, ... og rør ikke ved det urene.' Og på dem opfyldes løftet: 'Jeg vil tage imod jer og være en Fader for jer, og I skal være Mine sønner og døtre, siger den Herre den Almægtige.' 2 Korintherbrev 6:17, 18."

"Når kristne underkaster sig dåbens højtidelige handling, registrerer Han det løfte, de aflægger om at være Ham tro. Dette løfte er deres troskabsed. De døbes i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Derved forenes de med himlens tre store magter. De forpligter sig til at forsage verden og til at holde Guds riges love. Fra nu af skal de vandre i et nyt liv. De skal ikke længere følge menneskers overleveringer. De skal ikke længere benytte uærlige metoder. De

skal adlyde himmerigets love. De skal søge Guds ære. Hvis de vil være tro mod deres løfte, vil de blive skænket nåde og kraft, som vil sætte dem i stand til at opfylde al retfærdighed. 'Men alle dem, som tog imod Ham, dem gav Han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på Hans navn.'" Evangelism, 307.

Jesus illustrerer enden ved begyndelsen i sit Ord, for Han er Ordet, og Han er Alfa og Omega.

Når disse syv linjer sammenføjes, fremkommer et meget detaljeret billede af kommunikationsprocessen mellem Gud og mennesket, idet mange andre afgørende og vigtige sandheder fremsættes og stadfæstes af de øvrige „linje“-vidner. Syv „linjer“ af profeti, som repræsenterer Alfa og Omega. Men hvad med Malakias' bog?

Malakias bog er en skarp irettesættelse af de utro præster i adventismen. Den indledes med identificeringen af to klasser af tilbedere i adventismen ved verdens ende.

Et udsagns byrde fra Herren til Israel ved Malakias. Jeg har elsket jer, siger Herren. Men I siger: Hvori har du elsket os? Var ikke Esau Jakobs broder? siger Herren; og dog elskede jeg Jakob. Malakias 1,1-2.

Malakias oplyser os desuden om, at de to klasser af tilbedere ved verdens ende er to klasser af præster.

Og nu, I præster, dette bud er til jer. Dersom I ikke vil høre, og dersom I ikke vil lægge jer det på hjerte at give mit navn ære, siger Hærskarers Herre, da vil jeg sende forbandelse over jer, og jeg vil forbande jeres velsignelser; ja, jeg har allerede forbandet dem, fordi I ikke lægger jer det på hjerte. Malakias 2:1, 2.

Begyndelsen af Malakias typificerer det laodikeiske og det filadelfiske budskab med to klasser af præster. Præsterne bliver befalede at „høre“. Johannes repræsenterer de præster, som hører, og en præst repræsenterer Guds pagtsudvalgte folk. De er allerede forbandede og vil blive forbandet igen, hvis de ikke „hører“, og hvis de ikke eller ikke vil „lægge det på hjerte“.

I også, som levende sten, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, til at frembære åndelige ofre, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. Derfor hedder det også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørnesten, udvalgt, kostelig; og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive gjort til skamme. For jer, som tror, er han derfor kostelig; men for dem, som er ulydige, er den sten, som bygningsmændene forkastede, blevet hovedhjørnesten, og en anstødssten og en forargelses klippe, for dem som støder sig på ordet, fordi de er ulydige; dertil blev de også bestemt. Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans dyder, som kaldte jer ud af mørket ind i sit underfulde lys; I, som før ikke var et folk, men nu er Guds folk; I, som ikke havde fundet barmhjertighed, men nu har fundet barmhjertighed. 1 Peter 2:5–10.

Præsterne er Guds udvalgte folk, som prøves ved „hjørnestenen“ i templets grundvold.

Hjørnestenen er den sten, som alle de øvrige grundsten rettes ind efter, og den er også den sten, der bærer vægten af hele templet. Millers hjørnesten var „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Hjørnestenen, eller den sten, som bygmesterne forkastede, er en sand beretning om opførelsen af

templet, som beskrives meget udførligt i Profetiens Ånds skrifter. Et punkt vedrørende den første sten, der blev forkastet, er, at den blev lagt til side, efter at den var blevet forkastet, og fra dette tidspunkt ville templets bygmestre regelmæssigt snuble over hjørnestenen, som var blevet lagt til side inden for deres arbejdsområde. Den var en anstødssten.

I Malakias underretter Gud de ugudelige præster, også kendt som de tåbelige laodikeiske jomfruer, om, at han vil og allerede har „forbandet“ dem. Han forbander dem, fordi de ikke vil „høre“ og „lægge“ Elias' budskab på deres hjerter. Elias' budskab vender fædrenes hjerter til børnene og børnenes hjerter til fædrene. At deres hjerter vendes, repræsenterer, at de hører Elias' budskab om fædre og børn, hvilket er princippet om den første og den sidste. Det er ikke nok at høre budskabet om den første og den sidste; det må lægges på hjertet. At tage imod Elias' budskab er at lægge det på hjertet. Hvis en præst ikke vil høre dette princip, vil han blive forbandet.

De bragte forbandelsen over sig selv, da de i 1863 begyndte processen med at forkaste den allerførste grundlæggende sandhed, som Miller opdagede, og de har ikke gjort andet end at fortsætte denne forkastelse helt frem til denne dag. Men selv om den fremadskridende forbandelse begyndte i 1863 (for de er allerede forbandede), indtræffer den forbandelse, som står i fremtidig tid, når de udspys af Herrens mund ved søndagsloven. Begyndelsen af Malakias illustrerer enden, for enden repræsenterer den sidste advarsel, der gives til de vise og de dårlige præster. De vise og de dårlige i Malakias fremstilles som Esau og Jakob. Den ældre bror repræsenterer pagten gennem førstefødselsretten ved at være den førstefødte, sat i kontrast til en yngre bror. Den ældre er den første, og den yngre er den sidste.

I Malakias er både Esau og Jakob laodikeiske adventister, men den sidstnævnte hørte til sidst Herrens „røst“, omvendte sig og fik sit navn forandret til Israel. Den ældre, den førstefødte, hørte ikke. Jakob hørte Herrens røst den nat, da han drømte og så engle stige op og ned ad stigen, som repræsenterer Kristus. Jakob repræsenterer laodikeiske adventister ved verdens ende, som omvendes fra laodikeere til filadelfiere, når de erfarer de første tre vers i Johannes' Åbenbaring kapitel et, sådan som det er illustreret ved Johannes og Jakobs drøm om stigen med op- og nedstigende engle. Denne erfaring markerer begyndelsen på Jakobs omvendelse til Israel, filadelfieren. Afslutningen på Jakobs omvendelseshistorie er, når han kæmper med Kristus ved Penuel. Således begynder beretningen om Jakobs førstefødselsret i de første tre vers af Johannes' Åbenbaring kapitel et, når åbningen af den endelige advarselsbudskab finder sted, og den ender i tiden med de syv sidste plager, under trængselstiden.

Alle fire sæt af begyndelser og afslutninger vidner, »linje på linje«, om budskabet i Jesu Kristi åbenbaring. Spørgsmålet er, om de tåbelige præster vil høre eller ikke høre.

Salig er den, som oplæser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, som er skrevet i den; for tiden er nær. Åbenbaringen 1,3.

De vise præster, som hører, hvad Ånden siger til menighederne, hører Elias' budskab. Miller var Elias, og nogle hørte, men andre nægtede.

“Tusinder blev ledt til at tage imod den sandhed, som William Miller prædikede, og Guds tjenere blev oprejst i Elias’ ånd og kraft for at forkynde budskabet. Ligesom Johannes, Jesu forløber, følte de, der prædikede dette højtidelige budskab, sig tvunget til at lægge øksen ved træets rod og opfordre mennesker til at bære frugter, som sømmer sig for omvendelsen. Deres vidnesbyrd var egnet til at vække og mægtigt påvirke menighederne og åbenbare deres sande karakter. Og da den højtidelige advarsel om at fly fra den kommende vrede lød, modtog mange, som var forenet med menighederne, det helbredende budskab; de så deres frafald, og med bitre angerens tårer og dyb sjælekval ydmygede de sig for Gud. Og da Guds Ånd hvilede over dem, hjalp de med til at lade råbet lyde: ‘Frygt Gud og giv Ham ære; for timen for Hans dom er kommet.’” Early Writings, 233.

Miller var forbilledligt fremstillet ved både Elias og Johannes Døberen, for Johannes Døberen banede vejen for Kristi første komme, og Miller banede vejen for Kristus til at gå ind i det Allerhelligste i den himmelske helligdom den 22. oktober 1844. Malakias identificerer direkte Johannes’ og Millers gerning.

Se, jeg sender min budbærer, og han skal bane vejen for mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I har behag i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans kommes dag? og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? for han er som smelterens ild og som tvætteres sæbe. Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være Herren til behag, som i fordums dage og som i tidligere år. Og jeg vil komme nær til jer for at holde dom; og jeg vil være et hastigt vidne mod troldmændene og mod ægteskabsbryderne og mod dem, der sværger falsk, og mod dem, som holder daglejeren hans løn tilbage, og mod enken og den faderløse, og mod dem, som krænker den fremmedes ret og ikke frygter mig, siger Hærskarers Herre. For jeg er Herren, jeg forandres ikke; derfor er I, Jakobs sønner, ikke gået til grunde. Malakias 3:1–6.

Som „vægter“ for sin historie repræsenterede Millers værk oprejsningen af templets grundvolde. Hans værk i begyndelsen må illustrere et værk, der repræsenterer fuldendelsen af templet. Dette afsluttende værk kræver endnu en vægter til at lade basunen lyde med en klar tone. Miller og den første engels budskab forkyndte dommens begyndelse, og den vægter, som Miller er et forbillede på ved adventismens afslutning, vil forkynde dommens afslutning.

I Malakias lover Herren at bringe dom “over troldmændene og over ægteskabsbryderne og over dem, der sværger falsk, og over dem, der undertrykker daglejeren i hans løn, enken og den faderløse, og som afviser den fremmede fra hans ret, og ikke frygter mig.” De, som her identificeres, er dem, der “ikke frygter” “Hærskarers Herre.” William Miller er budbringeren for den første engel, som kalder mennesker til at “frygte Gud.” At forkaste grundvoldene er at forkaste gudsfrygten.

Thi se, dagen kommer, brændende som en ovn; og alle de hovmodige, ja, alle, som gør ugudeligt, skal blive til strå; og den dag, som kommer, skal fortære dem, siger Hærskarers Herre, så den hverken efterlader dem rod eller gren. Men for jer, som frygter mit navn, skal

retfærdighedens Sol oprinde med lægedom under sine vinger; og I skal gå ud og vokse op som staldfodrede kalve. Og I skal træde de ugudelige ned; thi de skal blive til aske under jeres fodsåler på den dag, da jeg gør dette, siger Hærskarers Herre. Kom Mose, min tjeners, lov i hu, som jeg bød ham på Horeb for hele Israel, med bud og lovbud. Se, jeg sender jer profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Og han skal vende fædrenes hjerte til børnene og børnenes hjerte til deres fædre, for at jeg ikke skal komme og slå landet med band. Malakias 4:1–6.

- Begyndelsen af Bibelen (Første Mosebog) og slutningen af Bibelen (Åbenbaringen).
- Begyndelsen af Det Gamle Testamente (1 Mosebog) og afslutningen på Det Gamle Testamente (Malakias).
- Begyndelsen af Det Nye Testamente (Matthæus) og slutningen af Det Nye Testamente (igen Åbenbaringen).
- Begyndelsen på Johannes' vidnesbyrd (Johannesevangeliet) og afslutningen på Johannes' vidnesbyrd (igen Åbenbaringen).
- Begyndelsen af Malakias og afslutningen af Malakias.
- Begyndelsen af Matthæusevangeliet og slutningen af Matthæusevangeliet.
- Begyndelsen af Johannes' evangelium og slutningen af Johannes' evangelium.
- Begyndelsen af de fire evangelier og slutningen af de fire evangelier.

Når vi fjerner de profetiske begyndelser eller afslutninger, som der henvises til mere end én gang, bliver det til otte profetiske linjer, som skal samles og lægges over de første tre vers i Åbenbaringen. Hvad så med afslutningen af Første Mosebog?

Første Mosebog kapitel halvtreds ender med Josefs død.

Så døde Josef, hundrede og ti år gammel; og de balsamerede ham, og han blev lagt i en kiste i Egypten. 1 Mosebog 50,26.

Kapitel otteogfyrre identificerer Jakobs død. At Jakobs død omtales først i kapitel otteogfyrre og leder frem til Josefs død i de afsluttende vers i kapitel halvtreds, sætter Alfa og Omegas signatur på de sidste tre kapitler af Første Mosebog som afslutningen på Første Mosebog.

Disse to dødsfald bruges som symboler på begyndelsen og afslutningen af Israels fangenskab i Egypten. I begyndelsen føres Jakobs legeme tilbage for at blive begravet hos sine fædre, og da Moses drager ud af Egypten, bringer han Josefs legeme med sig for at blive begravet på sine fædres gravsted.

Og Moses tog Josefs ben med sig; for han havde højtideligt taget Israels børn i ed og sagt: Gud vil visselig se til jer; og I skal føre mine ben med jer herfra. 2 Mosebog 13,19.

Afslutningen på Første Mosebog er de sidste tre kapitler. I kapitel otteogfyrre udtaler Jakob (Israel) velsignelser over sine tolv sønner, som direkte identificeres som profetier om, hvad der sker med disse tolv stammer i de »sidste dage« af den undersøgende dom.

Og Jakob kaldte sine sønner til sig og sagde: Kom sammen, så vil jeg forkynde jer, hvad der skal tilstøde jer i de sidste dage. Kom sammen og hør, I Jakobs sønner, og lyt til Israel, jeres fader. 1 Mosebog 49,1.2.

I de „sidste dage“ af den undersøgende dom lover Herren at samle sine tolv sønner, som i Johannes' Åbenbaring fremstilles som de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det er disse, Johannes fremstiller i Åbenbaringens bog. De samles ved et kald fra Jakob, et kald fra deres begyndelseshistorie, som de får befaling om at „høre“ og „lytte“ til. I de sidste dage „hører“ de, der er forbilledligt fremstillet ved Jakobs sønner, et budskab og „lytter“, eller som Johannes siger, „holder fast ved“, det, som deri er skrevet. Det er et kald fra faderen til børnene; det er Elias-budskabet. De kaldede kaldes „Jakobs søn[ner]“ og skal også „lytte til Israel“, deres fader.

Esau og Jakob i Malakias repræsenterer de vise og de dårlige jomfruer. Kaldet kommer fra deres fader Jakob og deres fader Israel, hvilket identificerer, at når det sidste kald lyder, er alle laodikeiske adventister, og valget lægges i deres egne hænder, om de vil være en søn af Jakob, bedrageren, eller Israel, overvinderen. Det, som gør dem i stand til at træffe et valg, er den skabende kraft i budskabet. Hvis budskabet læses, høres og holdes, da vil de ved den samme skabende kraft, som bragte alle ting til eksistens, blive forvandlet til en søn af Israel. At nægte at høre er at fastholde Jakobs erfaring, bedragerens.

Samlingskaldet ved Jakob, som også er samlingskaldet i det budskab, der bliver åbenbaret i Johannes' Åbenbaring, er et vigtigt symbol at forstå. De „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve lærer, at der ikke er nogen samling, medmindre der forud er en adspredelse. De hundrede og fireogfyrre tusind er dem, som blev adspredt forud for kaldet. Denne sandhed bliver gentagne gange identificeret i Bibelen.

Hør Herrens ord, I folkeslag, og kundgør det på de fjerne øer, og sig: Han, som spredte Israel, skal samle ham og vogte ham, som en hyrde vogter sin hjord. Jeremias 31,10.

Pagten, som fornyes med de hundrede og fireogfyrre tusind, indbefatter løftet om, at Gud vil skrive sin lov på vore hjerter. Men de, for hvem Herren udfører denne skabende handling, har forud været spredt.

Og Herrens ord kom atter til mig og sagde: Menneskesøn, dine brødre, ja, dine brødre, dine slægtninge og hele Israels hus, alle som én, er dem, om hvem Jerusalems indbyggere har sagt: Hold jer langt borte fra Herren; til os er dette land givet i eje. Sig derfor: Så siger den Herre Gud: Skønt jeg har ført dem langt bort blandt hedningerne, og skønt jeg har spredt dem blandt landene, vil jeg dog være for dem som en lille helligdom i de lande, hvor de kommer. Sig derfor: Så siger den Herre Gud: Jeg vil samle jer fra folkene og føre jer sammen fra de lande, hvor I er blevet spredt, og jeg vil give jer Israels land. Og de skal komme dertil, og de skal fjerne alle dets vederstyggeligheder og alle dets afskyelige ting derfra. Og jeg vil give dem ét hjerte, og jeg vil lægge en ny ånd i jer; og jeg vil tage stenhjertet ud af deres kød og give dem et hjerte af kød. Ezekiel 11:14–19.

Der er mere at sige om samlingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde i relation til „spredningen“, men vi må først sammenfatte overvejelserne om signaturen Alpha og Omega i disse ni

henvisninger, som vi behandler.

To klasser er fremstillet i de sidste tre kapitler af Første Mosebog. En klasse af oprørere og en klasse af de vise. Begge klasser hører en røst, som siger: Dette er vejen, vandr på den; men den ene klasse nægtede at lytte til basunen og vandre ad de gamle stier. Klassen af oprørere i Første Mosebog otteogfyrre til halvtreds er repræsenteret ved den trettende stamme.

Ved det gamle Israels begyndelse var der tretten stammer, og ved det moderne Israels begyndelse var der tretten disciple. Den ene discipel, som adskilles fra de andre tolv disciple, (ligesom Efraim blev adskilt fra de øvrige stammer) er begge symboler på oprør. Søster White kalder Judas direkte en tåbelig jomfru.

"Der har været og vil altid være ukrudt blandt hveden, de dårlige jomfruer sammen med de kloge, dem, som ikke har olie i deres kar sammen med deres lamper. Der var en begærlig Judas i den menighed, som Kristus dannede på jorden, og der vil være Judas'er i menigheden på ethvert trin af dens historie." Signs of the Times, 23. oktober 1879.

Judas Iskariot var en dåre jomfru; han var en ukrudtsplante, og hvis han var en dåre jomfru, så var han også en laodikeer.

"Den tilstand i Kirken, som repræsenteres ved de dårlige jomfruer, omtales også som den laodikeiske tilstand." Review and Herald, 19. august 1890.

Josefs to sønner modtog begge en velsignelse fra Jakob i Første Mosebogs fyrretyvende kapitel, og fra det tidspunkt omtales de som "halve stammer". Halve stammer eller ej, de var stadig stammer. Judas Iskariot blev erstattet af Mattias for at udfylde den tolvte plads, som tidligere blev besat af Judas Iskariot. Judas var en discipel, og i denne forstand var der tretten disciple ved det gamle Israels afslutning, ligesom der var tretten stammer ved begyndelsen.

Josefs søn Efraim (den trettende stamme) blev symbolet på oprøret, da de ti nordlige stammer sluttede op om Jeroboam og delte riget i ti nordlige stammer og to sydlige stammer. Hvorfor identificerer jeg Efraim, Josefs søn, som symbolet på oprør i stedet for hans broder Manasse? Oprøret forbundet med Efraim begynder i kapitel otteogfyrre, før Jakob velsigner sine tolv sønner. I kapitel otteogfyrre velsigner Jakob først Josefs to sønner. Fordi Manasse var den førstefødte, forventer Josef, at den første velsignelse over hans sønner skal komme over Manasse, og Josef gør oprør imod, at Jakob vælger Efraim.

Begyndelsen på Efraim som en repræsentant for Guds udvalgte bærer et vidnesbyrd om oprør, og enden på Efraim er Tredje Mosebog seksogtyves adspredelse i „syv tider“ fra 723 f.Kr. og frem til 1798. I 723 f.Kr. modtog de nordlige ti stammer, Efraims rige (også kendt som Israel), et dødeligt sår som et rige i Bibelens profeti. Dette dødelige sår indledte en tidsprofeti, som blev afsluttet med, at den pavelige magt og dens rige modtog et dødeligt sår i 1798. Den pavelige magts dødelige sår i 1798 er et forbillede på Babylons endelige fald, når nordens konge i Daniel elleve, vers femogfyrre, skal „gå sin ende i møde, uden at nogen hjælper ham“. Babylons oprør og fald i de sidste dage blev forbilledliggjort ved den pavelige magts oprør og fald i 1798, hvilket igen blev forbilledliggjort ved Efraims riges (Israels) oprør og fald i 723 f.Kr., hvilket blev forbilledliggjort

ved Josefs oprør mod sin fars profetiske inspiration, sådan som det identificeres ved slutningen af Første Mosebog.

Det oprør, som Efraim er et symbol på, begyndte med hans fars (Josefs) oprør mod sin far (Jakob). Det fører i sidste ende til de ti nordlige stammers oprør, hvilket fører til den „adspredelse“, der er fremstillet som „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Den periode, hvori det nordlige rige var adspredt, er opdelt i to perioder. Den ene ender i året 538, den næste periode ender i 1798, og alt peger frem mod det budskab, som bliver afseglet op lige før nådetiden afsluttes i Johannes' Åbenbaring. Dette budskab identificerer Babylons endelige fald. Ved hvert waymark i Efraims profetiske historie er oprør markeret. Ligesom også oprøret hos den trettende discipel, Judas Iskariot. Dette er to af de vidner, der identificerer tallet tretten som et symbol på oprør. Men ingen af disse hellige sandheder kan erkendes, hvis et menneske ikke står på adventismens grundvolde, som blev bygget på den første sandhed, Miller opdagede, og den første sandhed, som adventismen forkastede.

Afslutningen af Første Mosebog stemmer overens med alle de andre linjer, som vi har været i færd med at betragte. Sammenfattende:

I begyndelsen var den himmelske trio af Faderen, Sønnen og Helligånden vidne til skabelsen af himlene og jorden, som blev fuldbragt af Sønnen, der også er Ordet. Ordet blev kommunikationskanalen fra Faderen til menneskeheden, og Ordet er den eneste vej, hvorigennem menneskeheden kan kommunikere med Faderen. Faderens budskab blev af Sønnen givet til englen Gabriel, som erstattede Lucifer (lysbringeren) efter Lucifers oprør i himlen. Gabriel modtager lyset, eller budskabet, og overbringer det til en profet, som er det hellige skabte væsen, der har fået til opgave at videreføre budskabet fra Faderen til den faldne skabte familie. Det budskab, der gives til profeten, nedskrives og viderebringes derefter til menneskeheden. Ved hvert led i kommunikationsprocessen er budskabet helligt, og af denne grund skal profeterne, som er faldne menneskelige væsener, være hellige. I det øjeblik det hellige budskab overgives i den faldne menneskeheds hænder, har menneskeheden mulighed for at håndtere et helligt budskab med ikke-helliggjorte hænder. Således frembringer lyset fra det hellige budskab både lys og mørke. Når budskabet modtages af dem, der tilhører den faldne menneskeslægt, indeholder det den samme skabende kraft, som skabte alle ting, den kraft, som retfærdiggør dette væsen. Begyndelsen på kommunikationsprocessen illustrerer afslutningen på kommunikationsprocessen. Derfor, hvis budskabet høres, læses og bevares, genskaber budskabet den faldne menneskehed til Sønnens billede.

Salig er den, som læser, og de, som hører denne profetis ord og bevarer det, der er skrevet i den; for tiden er nær. Åbenbaringen 1,3.

Johannes skildrer det faldne menneske i de »sidste dage« af den undersøgende dom, som hører en røst bag sig og vender sig om for at modtage det budskab, der fører til fortiden. De, som modtager budskabet og ikke gør det til en del af deres liv, men udelukkende til deres liv, bliver dér og da retfærdiggjort. At blive retfærdiggjort er at blive gjort hellig. Når de, som læser og hører det budskab, der er sendt fra Faderen, tager imod budskabet og bliver gjort hellige, sker det ved den

skabende kraft, som er i budskabet. Den skabende kraft fuldbyrder værket med at retfærdiggøre mennesker, når mennesker tror, som Abraham troede. Budskabet pålægger dem at vende sig om og lytte til røsten bagved, som fører til de gamle stier, hvilke er de grundlæggende sandheder. Budskabet leder dem til hele sandheden, og når de vandrer ad de gamle stier, vandrer de på de retfærdiggjortes sti.

Men de retfærdiges sti er som det skinnende lys, der stråler klarere og klarere indtil højlys dag. De ugudeliges vej er som mørke; de ved ikke, hvad de snubler over. Min søn, agt på mine ord; bøj dit øre til mine udsagn. Lad dem ikke vige fra dine øjne; bevar dem dybt i dit hjerte. For der er liv for dem, som finder dem, og lægedom for alt deres kød. Vogt dit hjerte med al flid; for fra det udgår livet. Fjern fra dig svigefuld mund, og hold falske læber langt borte fra dig. Lad dine øjne se lige frem, og lad dine øjenlåg være rettet lige foran dig. Giv agt på dine fødders sti, så skal alle dine veje blive faste. Vig ikke til højre eller til venstre; hold din fod borte fra det onde. Ordsprogene 4:18–27.

De, der retfærdiggøres ved det overbragte budskab, vandrer på den sti, som repræsenterer et stadigt tiltagende lys; men netop dette lys gør de ugudeliges sti tilsvarende mørkere. Lys skiller sig fra mørke. Den skabende kraft, som i begyndelsen bød, at der skulle blive lys, frembringer den samme virkning på menneskeheden ved enden, som lyset gjorde i begyndelsen. Den klasse, som nægter at høre stemmen bagved og derfor vælger at vandre ad den formørkede sti, "snubler" over hans ord, for de snubler over grundvoldstenen, den gamle prøvede sten. Stemmen er Alfa og Omega, og når de retfærdiggjorte hører disse ord og bøjer deres hjerter til disse ord, bevarer de disse ord midt i deres hjerter; for Alfa og Omega vender deres hjerter til fædrene (fortiden), og fædrenes hjerter peger mod enden.

Den retfærdiges vej er retsindighed; du, som er fuldkommen oprigtig, jævner den retfærdiges sti. Ja, på dine dommes vej, Herre, har vi ventet på dig; vor sjæls længsel står til dit navn og til ihukommelsen af dig. Med min sjæl har jeg længtes efter dig om natten; ja, med min ånd i mit indre vil jeg søge dig årle; for når dine domme går over jorden, lærer verdens beboere retfærdighed. Esajas 26:7–9.

Gud vejer, eller Han dømmes, dem, som vandrer ad de retfærdiges sti, og Han gør det i de „sidste dage“, når Hans domme er i landet. De retfærdige er dem, som har ventet på Herren i opfyldelse af tøvetiden i lignelsen om de ti jomfruer. Begæret hos dem, der vandrer ad den tiltagende kundskabs sti, er en større og større forståelse af Guds navn, Hans karakter. De, som har ventet på deres Herre, er dem, der forkynnder det sidste advarselsbudskab, for de er dem, der forkynnder Midnatsråbet, som naturligvis er det første indre budskab i Åbenbaringen atten, og som efterfølges af det andet, ydre budskab.

Og derefter så jeg en anden engel stige ned fra himmelen; han havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Faldet, faldet er det store Babylon, og det er blevet et tilholdssted for dæmoner og et fængsel for enhver uren ånd og et bur for enhver uren og afskyelig fugl. For alle folkeslag har drukket af hendes utugts vredes vin, og jordens konger har drevet utugt med hende, og jordens købmænd er blevet rige ved overfloden af hendes vellyst. Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende,

mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. Åbenbaringen 18:1–4.

Da engelen i Åbenbaringen atten steg ned den 11. september 2001, afviste Syvendedags Adventistkirken sit sidste kald til at vende tilbage til de gamle stier. Den ophørte da med at være hornet for sand protestantisme i De Forenede Stater. På det tidspunkt begyndte en prøvelsesproces for dem, som valgte at tage budskabet fra den stærke røst og spise det, sådan som det blev forbilledliggjort ved Johannes, da engelen i Åbenbaringen ti steg ned ved adventismens begyndelse den 11. august 1840. Den åndelige nation, som havde taget den sande protestantismes kappe på sig, da den første engels budskab blev forkastet, fulgte derpå i det frafaldne protestantismes fodspor ved adventismens begyndelse.

Det sande protestantiske horn blev da givet til dem, som tog imod budskabet i den lille bog, der var i engelens hånd i Johannes' Åbenbaring kapitel ti. Prøvelsesprocessen ved Adventismens begyndelse fra 1840 til og med 1844 repræsenterer en prøvelsesproces ved Adventismens afslutning fra den 11. september 2001 og indtil søndagsloven i De Forenede Stater. I den første historie fra 1840 til 1844 markerer såvel den som den prøvelsesproces, der begyndte den 11. september 2001, en husholdningsmæssig overgang fra det tidligere legeme af troende, som bar protestantismens kappe, til et nyt legeme af troende, som bærer den sande protestantismes kappe.

Vigtigere for vor betragtning af de retfærdiggjortes sti er det, at der inden for denne historie findes en skuffelse, som markerer begyndelsen på forsinkelsestiden. De trofaste venter i den tid på deres Herre, og den ender med åbningen af Midnatsråbets budskab. Denne prøveproces ved adventismens begyndelse endte, da Midnatsråbets budskab afsluttedes den 22. oktober 1844. Prøveprocessen ved afslutningen ender for dem, som er repræsenteret ved Johannes, ved søndagsloven i De Forenede Stater. Midnatsråbets budskab ved afslutningen vil, ligesom ved begyndelsen, nå sin afslutning, og ved adventismens begyndelse blev Midnatsråbets budskab åbnet forud for prøveprocessens afslutning. Midnatsråbets budskab ved begyndelsen bliver nu åbnet ved afslutningen.

De retfærdiggjorte vise jomfruer indgår i pagt med Gud, når de ugudelige dårlige jomfruer indgår en dødspagt.

Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte få hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre. Og Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, og der lidt; for at de skulle gå og falde bagover og knuses og fanges i en snare og tages til fange. Derfor hør Herrens ord, I spottere, som hersker over dette folk, som er i Jerusalem. Fordi I har sagt: Vi har sluttet pagt med døden, og med dødsriget har vi gjort overenskomst; når den overskyllende svøbe drager igennem, skal den ikke nå os; thi vi har gjort løgnen til vor tilflugt, og under falskhed har vi skjult os: Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnestein, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste bort. Esajas 28:12–16.

De retfærdiggjorte bringer Midnatsråbets hellige budskab til menigheden, og derefter forkynder de den anden røsts budskab, idet de kalder menneskeheden ud af Babylon.

”Således gives der i det sidste værk til verdens advarsel to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab lyder: ’Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkene at drikke af sin utugts vredes vin.’ Og i det høje råb i den tredje engels budskab høres en røst fra himlen, som siger: ’Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder er nået op til himlen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger.’” Review and Herald, 6. december 1892.

De, som kommer ud af Babylon og slutter sig til dem, der vandrer på de retfærdiges sti, optages i hjorden gennem dåbens vand, som er repræsenteret ved den himmelske trios navn. De retfærdiggjorte, hvad enten det er dem, som nu hører det budskab, der blev overbragt til Johannes på Patmos, eller dem, som derefter kaldes ud af Babylon, bliver alle retfærdiggjort ved at modtage Helligånden. Denne forening af Helligåndens guddommelighed og menneskets menneskelighed blev fuldbyrdet, sådan som det blev fremstillet som et eksempel, da Kristus tog menneskelig natur på sig. De hundrede og fireogfyrre tusind blev repræsenteret ved to vidner, Jakobs tolv sønner og de tolv disciple. De ugudelige repræsenteres ved den trettende stamme og den trettende discipel. Begge „trettener“ i hver af illustrationerne blev kaldet til at være præster for Gud, og de, som forkaster dette kald, repræsenteres ved Esau, mens hans yngre broder Jakob repræsenterer dem, som tager imod kaldet. Esau og Jakob repræsenterer begge laodikeiske syvendedagsadventister ved verdens ende. Den ene klasse tager imod det hellige budskab, som formidles gennem profetens skrifter, og forvandles til Israel, mens Esau beholder sit navn.

Der er naturligvis meget mere i disse ni linjer om Alfa og Omega, for dette var blot en kortfattet sammenfatning af begyndelser og afslutninger i Guds Ord.

Ni historiens linjer, som repræsenterer profetiske historier fra skabelsen til genkomsten. Alle disse ni profetiske linjer med begyndelser og afslutninger er direkte forbundet med de første tre vers i Johannes’ Åbenbaring, kapitel 1. Disse tre vers viser, at Jesu Kristi åbenbaring, som forsegles op lige før nådetiden afsluttes, er en tilkendegivelse af Guds skabende kraft. Hvilken anden kraft kunne opbygge et så komplekst sammenvævet vidnesbyrd fra en mangfoldighed af vidner, som afgav deres vidnesbyrd fra Moses’ tid og indtil Johannes Åbenbarerens tid?

Tag dine sko af, for dette er hellig grund.